

HOOFD IN DE WOLKEN, HANDEN IN DE KLEI

Quérine van Poll (42) woont met haar man Dirk (46) en dochters Pom (10) en Olij (6) in Haarlem. Ze liet haar stewardessenbestaan na 15 jaar achter zich en zit nu dagelijks met haar handen in de klei in haar eigen keramiekatelier in Haarlem. Nooit eerder was ze zo in haar element!

Tekst: Judith van der Wildt Foto's: Stephanie Driessen

Vroeg in de ochtend kom ik aan in het atelier van Quérine. Het is stormachtig buiten, maar binnen heerst een serene rust. Alsof je een stilleven binnenstapt, samengesteld uit veel wit, een samenhangende collectie van pastelkleurig keramiek en heel veel daglicht. Het vormt het ideale decor voor de sprankelende persoonlijkheid van Quérine. "Maar je hebt toch wel een passie? Iets waar je echt heel blij van wordt en wat je heel goed kunt?", vroeg een vriend haar een jaar of vijf geleden. Ze had werkelijk geen idee, en dat veront-rustte haar. Ze begon met een grondig zelfonderzoek, las oude schoolrapporten terug, praatte met mensen uit haar omgeving, maakte woordspinnen en moodboards en formuleerde antwoorden op vragen als: 'Wat zou je doen als geld geen rol zou spelen?'. Op die vraag antwoordde ze altijd gekscherend: 'Dan koop ik een pandje in Haarlem en ga ik de hele dag zitten pottenbakken!' Maar creatief was ze niet, dacht ze, dus in die hoek hoefde ze het niet te zoeken. Maar pottenbakken belandde wel degelijk - tussen het bewerken van antieke sieraden en een studie culturele antropologie - op haar lijstje met mogelijke passies, die ze allemaal goed overwoog en waar mogelijk een kans gaf. "Het daagde mij uit om op zoek te gaan naar iets wat mij van nature al goed afgaat en waar ik blij van word. Dat is anders dan vroeger op school, waar vooral aandacht was voor wat níét zo goed ging en wat ik meer moest ontwikkelen."

Van schuurtje naar kelder

En zo kwam het dat Quérine in december 2016 met een paar vriendinnen achter een draaischijf belandde bij een oude dame in een schuurtje. Ze ging zitten, voelde de klei tussen haar handen draaien, zag vormen ontstaan en voor ze het wist was ze verloren. Of liever gezegd: ze had het gevonden! Want dat dit niet gewoon een hobby ging worden, was meteen duidelijk. "Het voelde als thuiskomen, dat was zó bizar! Ineens dacht ik: 'Zo voelt dat dus, als je iets doet waar je écht heel blij van wordt, iets waarvan je weet dat het zo moet zijn.'" Vervuld en dolenthousiast over haar ontdekte passie reed ze naar huis, struinde Marktplaats af en nog geen week later

'Als de crew op een bestemming op stap ging, ging ik op zoek naar een draaischijf. Dan vond ik een oude man in Shanghai die de mooiste dingen maakte.'

had ze zich thuis een hoekje van de kelder toegeëigend en stond daar een draaischijf. Ze was er niet meer weg te slaan. Het duurde niet lang voordat ze de kelder ontgroeiende. Er zat maar één ding op: haar droom najagen en op zoek gaan naar dat pandje in Haarlem waar ze haar atelier zou kunnen vestigen. In de eerste jaren huurde ze antikraak ruimtes op verschillende plekken in de stad, nu is haar atelier gevestigd op een plek waar ze langer kan blijven, en echt kan aarden. Haar zus en zwager bouwden een prachtige vide en een tussenwand in de (aanvankelijk iets te grote) ruimte, haar man koos een mooi fotobehang en er kwam een metershoge vakkenkast tegen de wand waar ze haar werk in kan uitstellen. "Zonder de hulp van mijn zus en zwager en de grenzeloze support van Dirk had ik dit nooit gekund en gedurfd. Als ik hier nu 's ochtends binnenkom, de deur achter mij dichttrek en zie hoe het zonlicht op mijn draaischijf valt, kan ik soms nog steeds niet geloven dat dit mijn plek is." En al noemt ze zichzelf in al haar bescheidenheid liever pottenbakker dan keramist, niet lang nadat ze neerstreek op deze plek besloot ze haar baan bij KLM vaarwel te zeggen en zich volledig te richten op het keramiek.

Hoofd in de wolken

Eigenlijk is Quérine graag alleen en heeft ze de stilte nodig om op te laden. Toch hield ze het hectische werk als stewardess lang vol. "Dat is zo vluchtig. En ik had altijd een wolkerig hoofd van de haast continue jetlag. Dat bedekte alles met een soort sluier waardoor ik er nooit helemaal bij was. Nu ben ik toe aan echte connectie, aandacht en verbinding. Letterlijk met de handen in de klei in plaats van met

mijn hoofd in de wolken." Al pratend met haar, bedenk ik me dat ze nu eigenlijk juist écht met haar hoofd in de wolken is. "Ik kom helemaal niet uit een creatieve omgeving, en ook het ondernemen heb ik niet van huis uit meegekregen. Als stewardess werden de dagen voor mij ingevuld, nu moet ik dat zelf doen. Het voelt echt alsof ik een nieuwe wereld ben binnengestapt waar ik nog ongelofelijk veel kan ontdekken. Grappig genoeg kijkt mijn omgeving helemaal niet zo op van deze stap. Ik zag mezelf nooit als creatief, maar anderen zagen dat wel. Want als er bij een diner met vrienden ineens takjes lavendel uit de tuin op de lege borden lagen, wist iedereen dat dat maar één iemand uit het gezelschap geweest kon zijn." Het is vaak lastig om een talent bij jezelf te herkennen als het zo natuurlijk en logisch voelt om te doen. Het vertrouwen en de support van haar omgeving geven haar de bedding waarop ze het vertrouwen in haar keuze kan laten leunen. "Doordat ik nu zelf een maker ben, ben ik me ineens veel bewuster van het maakproces dat schuilgaat achter dingen die we dagelijks in onze handen hebben. Ik bekijk tegenwoordig van ieder kopje vooral de onderkant en ook wanneer ik iets in eerste instantie duur of niet mooi vind, kan ik het ook bekijken vanuit de kant van de maker en zie ik de waarde van het proces dat eraan vooraf is gegaan. Ik vind het zo'n rijkdom om met die blik te kijken naar de wereld om me heen!"

Love Q

Quérine drukt trots het stempel van haar label Love Q in de klei. "Het mooie is dat mijn logo al langer bestaat dan mijn label. Het stond al op de geboortekaartjes van mijn dochters en op onze trouwkaart."

‘Soms ben ik zó trots op iets en voel ik me er zo mee verbonden dat ik er geen afscheid van kan nemen.’

Love Q kenmerkt zich door licht, liefde en pasteltinten. Ze maakt vooral graag schalen, grotere werken. Haar inspiratie vindt ze veelal online, op Instagram en Pinterest bijvoorbeeld, maar ze is daar ook terughoudend mee. “Als ik te veel naar anderen kijk, bekruipt mij soms het gevoel dat alles al een keer gemaakt is. Dat beperkt mijn creativiteit. En ik wil niemand nadoen, niemand voor het hoofd stoten.” Ze koopt wel graag van collega-keramisten. “Ik eet niet alleen van mijn eigen borden hoor!”

De techniek van het pottenbakken heeft ze zichzelf vooral aangeleerd via YouTube. Af en toe volgt ze een workshop, maar ze leert vooral door te doen. Op de bestemmingen van haar vluchten als stewardess ging ze wel vaak op zoek naar keramiek-inspiratie. “Dan ging de crew op stap en dan ging ik op zoek naar een draaischijf. Met handen en voeten vond ik dan via een kapper die een paar woorden Engels sprak een oude man in Shanghai die de mooiste dingen maakte. Ze werken daar vooral met porselein, geen makkelijk materiaal om mee te werken. Ik ben op zulke bijzondere plekken geweest en heb daar zoveel mogen leren! De mensen waren ontzettend aardig en enthousiast dat zo’n Hollandse stewardess hun geliefde ambacht wilde leren.”

Scherven

Natuurlijk gaat er ook wel eens iets mis. “Het fijne van klei is wel dat wanneer iets mislukt je de klei terug in een emmer kunt gooien, beetje water erbij en je kunt het opnieuw gebruiken.” Van de scherven van de al geglazuurde werken maakt haar vriendin Anouk Rosenhart prachtige mozaïeken, en soms gebruikt ze de Japanse kunst Kintsugi en repareert ze een gebroken bord met gouden lijm. “Daardoor wordt het vaak alleen maar mooier!”

‘Nee’ leren zeggen, is ook iets dat Quérine heeft moeten leren. “In het begin nam ik iedere opdracht aan. Natuurlijk ga ik zes koffiekopjes maken! Natuurlijk maak ik acht borden voor je! Ik ging voorbij aan het feit dat daar een creatief proces achter zit en de druk van de bestelling blokkeerde me volledig. Als ik op den duur meer vraaggericht ga werken en zes identieke kopjes wil kunnen leveren, dan ga ik ze gieten in mallen. Maar voorlopig kies ik ervoor om alleen unieke objecten te maken, en dat betekent dus dat als je zes kopjes bij me bestelt, ze allemaal net even anders zijn maar wel een duidelijk setje vormen. En ik heb geleerd dat het oké is om soms iets voor jezelf te houden. Soms ben ik zó trots op iets en voel ik me er zo mee verbonden dat ik er geen afscheid van kan nemen. Al word ik er ook heel blij van als het een mooie plek bij iemand thuis krijgt.”

Dromen

Vroeger droomde Quérine ervan om archeoloog te worden. “Grappig idee dat de archeologen van de toekomst misschien wel scherven van mijn werk gaan terugvinden”, grapt ze. Een paar van haar keramiek-dromen zijn al uitgekomen. Zo verschenen schalen van Love Q al in twee kookboeken (Het Groenteboekje en Henna Hanina, red.), in de AllerHande en op receptenkaartjes van AlbertHeijn. Ze zou nog graag zien dat haar keramiek de grenzen over gaat, maar haar grootste droom is om echt iets wezenlijks te kunnen bijdragen met haar werk door urnen te maken. “Dat lijkt me zulk eervol en dankbaar werk. De dood hoort voor mij als zo vanzelfsprekend bij het leven, ik zou het heel mooi vinden om leven en dood dicht bij elkaar te brengen en betekenisvol te kunnen zijn voor mensen die een verdrietige tijd doormaken.” Een authentieke missie en integere dromen leidden tot Love Q. Een label waarvan je voelt dat het klopt. Quérine vloog de hele wereld over, maar nu ze met haar handen in de klei zit, ligt de wereld pas echt aan haar voeten, moet ik denken wanneer ik naar huis loop.

Benieuwd naar het werk
van Quérine?
Kijk op www.loveq.nl